

MUISTOJA

HÄNESTÄ

Suomentanut Sirpa Parviainen

»Repii sinut riekaleiksi
ja kursii takaisin kokoon.»

– Popsugar

COLLEEN
HOOVER

WSOY

COLLEEN HOOVER

**MUISTOJA
HÄNESTÄ**

Suomentanut Sirpa Parviainen

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

Englanninkielinen alkuteos

Reminders of Him

Copyright © 2022 by Colleen Hoover

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Sirpa Parviainen ja WSOY 2024

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

ISBN 978-951-0-49577-3

PAINETTU EU:SSA

Omistettu Tasaralle

1. LUKU

Kenna

Tienvarteen on isketty pieni puinen risti, jossa lukee hänen kuolinpäivänsä.

Scotty inhoaisi sitä. Ristin on pystyttänyt varmaankin hänen äitinsä.

»Pysähtyisitkö hetkeksi?»

Kuljettaja hidastaa ja pysäyttää taksin. Nousen autosta ja kävelen ristin luo. Nytkyttelen sitä, jotta saan vedettyä sen pois maasta.

Kuoliko Scotty juuri tähän paikkaan? Vai kuoliko hän tielle?

En kiinnittänyt huomiota yksityiskohtiin syytteenluvun aikana. Kun syyttäjä sanoi, että Scotty oli ryöminyt useiden metrien päähän autosta, aloin hyräillä, jotta en kuulisi enää enempää. Sen jälkeen myönsin syyllisyyteni, jotta juttu ei etenisi oikeuteen saakka, missä en voisi välttää kuulemasta yksityiskohtia.

Koska minähän olin käytännöllisesti katsoen syyllinen.

Minun tekoni eivät varsinaisesti tappaneet häntä, mutta se, etten tehnyt mitään, tappoi.

Luulin, että olit kuollut, Scotty. Mutta kuolleet eivät ryömi.

Kävelen takaisin taksille puuristi kädessäni. Lasken sen vierelleni istuimelle ja odotan, että kuljettaja jatkaisi matkaa, mutta hän ei tee niin. Katsahdan häntä taustapeilistä, ja hän tuijottaa minua toinen kulma koholla.

»Muistomerkkien varastaminen tienvarresta tuo taatusti jonkinasteista huonoa onnea. Oletko varma, että haluat ottaa sen mukaasi?»

Katson häntä ja valehtelen. »Olen. Panin sen siihen itse.» Tunnen yhä hänen tuijotuksensa, kun hän kääntyy takaisin tielle.

Uudelle asunnolleni on tästä vain kolmen kilometrin matka, ja asunto on vastakkaisessa suunnassa kuin missä asuin ennen. Minulla ei ole autoa, joten päätin tällä kertaa hankkia asunnon lähempää keskustaa, jotta voisin kävellä töihin. Jos edes löydän töitä. Siitä tulee vaikeaa, kun ottaa huomioon taustani ja työkokemuksen puutteen. Sekä taksikuskin povaaman huonon onnen, jota luultavasti kanniskelen nyt myös mukani.

Scottyn muistomerkin varastaminen saattaa tuoda huonoa onnea, mutta väittäisin, että jos jättäisin paikoilleen ristin, joka on pystytetty tienvarsien muistomerkkejä inhonneen miehen muistoksi, ei sekään toisi kovin hyvää onnea. Siksi pyysinkin kuljettajaa kiertämään kyseisen pikkutien kautta. Arvasin, että Grace oli pystyttänyt jotain onnettomuuspaikalle, ja tunsin olevani Scottylle velkaa, että käyn hakemassa sen pois.

»Käteisellä vai kortilla?» kuljettaja kysyy.

Katson taksamittaria, kaivan lompakostani summan tippeineen ja ojennan rahat hänelle, kun hän pysäyttää auton.

Sitten otan matkalaukkuni ja juuri viemäni puisen ristin, astun ulos taksista ja nousen portaat edessäni olevaan rakennukseen.

Uusi asuinpaikkani ei ole osa mitään valtavaa kerrostalokompleksia. Se on pelkkä yksittäinen rakennus hylätyn parkkipaikan ja pienen lähikaupan välissä. Alakerran ikkunaa peittää vanerilevy. Tontilla lojuu oluttölkkejä, jotka näyttävät olleen siinä suurin piirtein ikuisuuden. Potkaisen yhden niistä sivuun, jotta se ei jää matkalaukkuni renkaiden alle.

Paikka näyttää jopa nuhjuisemmalta kuin nettisivuilla, mutta osasin odottaa sitä. Vuokranantaja ei edes kysynyt nimeäni, kun soitin kysyäkseni oliko heillä tilaa. Nainen vastasi vain: »Meillä on aina tilaa. Maksu käteisellä. Minut löytää asunnosta numero yksi.» Sitten hän löi luurin korvaani.

Koputan ensimmäisen asunnon oveen. Ikkunasta minua tuijottaa kissa. Se istuu niin liikkumatta, että alan jo epäillä sitä patsaaksi, mutta sitten se räpäyttää silmiään ja livahtaa tiehensä.

Ovi avautuu, ja iäkkäämpi pieni nainen tuijottaa minua ärsyntyneen näköisenä. Hänellä on hiuksissaan papiljotteja ja nenään on tahriutunut huulipunaa. »En osta mitään.»

Tuijotan huulipunaa, joka on levinyt huulilta suuta ympäröiviin ryppyihin. »Soitin viime viikolla ja kysyin huoneistoa. Teillä oli kuulemma sellainen vapaana.»

Naisen ryppyisillä kasvoilla käväisee oivaltava ilme. Hän tuhahtaa ja katsoo minua päästä varpaisiin. »En arvannut, että näyttäisit tuollaiselta.»

En oikein tiedä, mitä ajatella hänen tokaisustaan. Katselen farkkujani ja T-paitaani sillä välin kun hän poistuu hetkeksi

ovelta. Nainen palaa vetoketjullisen pussukan kera. »Viisi ja puoli sataa kuussa. Ensimmäisen ja viimeisen kuukauden vuokrat maksat tänään.»

Lasken tasarahan ja ojennan sen hänelle. »Emmekö kirjoita vuokrasopimusta?»

Nainen nauraa työntäen rahat pussukkaansa. »Asunto numero kuusi.» Hän osoittaa sormellaan ylöspäin. »Se on suoraan minun yläpuolellani, joten paras olla metelöimättä, menen aikaisin nukkumaan.»

»Mitä vuokraan sisältyy?»

»Vesi ja jätehuolto, sähkölaskun maksat itse. Sähköt ovat jo päällä – sinulla on kolme päivää aikaa siirtää ne omiin niimiisi. Sähköyhtiö ottaa siitä kakssataaviiskymppiä.»

Ei helvetti. Kolme päivää aikaa hankkia 250 dollaria? Alan jo kyseenalaistaa päätökseni palata näin pian, mutta kun vapauduin asuntolasta, jossa jouduin viettämään valvovien silmien alla viimeiset kaksi vuotta tuomiostani, minulla oli kaksi vaihtoehtoa: käyttää kaikki rahani selvitäkseni siinä kaupungissa tai ajaa viidensadan kilometrin päähän ja käyttää rahani täällä.

Asun mieluummin täällä, missä elävät kaikki ne ihmiset, joilla joskus oli kytkös Scottyyyn.

Nainen peräännyty takaisin asuntoonsa. »Tervetuloa Paradise Apartmentsiin. Tuon kissanpennun sitten kun olet ehtinyt asettua.»

Nostan välittömästi käteni ovelle ennen kuin hän ehtii sulkea sen. »Odota hetki. Mitä? Minkä kissanpennun?»

»Niin, *kissanpennun*. Se on ihan kuin kissa, mutta pienempi.»

Astun kauemmas ovesta ikään kuin välimatka jotenkin suojelisi minua siltä, mitä nainen juuri sanoi. »Ei kiitos. En halua kissanpentua.»

»Minulla on niitä liikaa.»

»En halua kissanpentua», toistan.

»Kuka nyt ei kissanpentua haluaisi?»

»*Minä.*»

Nainen puhahtaa ikään kuin reaktioni olisi aivan koh- tuuton. »Sovitaan sitten niin», hän sanoo, »että jätän säh- köt omiin nimiini kahdeksi viikoksi, jos otat kissanpennun.» *Mikä hemmetin paikka tämä oikein on?* »Hyvä on sitten», nai- nen sanoo luullen tyrmistystäni neuvottelutaktiikaksi. »*Kuu- kaudeksi.* Jätän sähköt omiin nimiini kokonaiseksi kuukau- deksi, jos otat yhden pennuista.» Hän kävelee asuntoonsa, mutta jättää oven auki.

En todellakaan halua kissanpentua, mutta kahden ja puolen sadan dollarin käsirahan lykkäämisestä kuukaudella eteenpäin voisin ottaa vaikka useammankin.

Nainen palaa ovelle mustan ja oranssin kirjava kissan- pentu mukanaan. Hän työntää sen syliini. »Siinä. Ja minä olen muuten Ruth, jos joskus tarvitset jotain. Mutta yritä olla tarvitsematta mitään.» Hän on jälleen sulkemaisillaan oven.

»Odota. Osaatko kertoa, mistä löydän lähimmän puhelin- kopin?»

Nainen hekottelee ja sanoo: »Joo, vuodesta 2005», ja sul- kee oven.

Kissanpentu naukaisee, mutta se ei ole suloinen naukaisu. Se kuulostaa pikemminkin avunhuudolta. »Älä muuta sano», mutisen.

Lähden nousemaan portaita matkalaukkuni ja... kissanpentuni kanssa. Ehkä minun olisi pitänyt odotella vielä pari kuukautta ennen tänne tuloa. Paiskin töitä ja sain kasaan vähän yli kaksi tuhatta, mutta suurin osa siitä meni tänne muuttoon. Minun olisi ensin pitänyt saada säästöön vähän enemmän. Entä jos en löydäkään töitä saman tien? Ja nyt niskoilleni on sälytetty vielä kissanpentukin ruokittavaksi.

Elämäni muuttui hetkessä kymmenen kertaa vaikeammaksi kuin vielä eilen.

Pääsen huoneistoni ovelle kissanpentu paitaani takertuneena. Työnnän avaimen lukkoon ja joudun vetämään yhdellä kädellä nupista ja toisella kääntämään avainta. Kun avaan oven uuteen asuntooni, pidättelen hengitystäni siltä varalta, että siellä haisee.

Napsautan valot päälle ja katselen ympärilleni samalla kun päästän hitaasti ilman valumaan keuhkoistani. Asunnossa ei haise juuri mitään. Se on sekä hyvä että paha juttu.

Olohuoneessa on sohva, eikä siellä mitään muuta olekaan. Kirjaimellisesti. Pieni olohuone, vielä pienempi keittiö, ei ruokasalia. Ei makuuhuonetta. Yksiö, jossa on komero ja niin pieni kylpyhuone, että pytty ja kylpyamme ovat kiinni toisissaan.

Paikka on karkea läävä. Vajaa viisikymmentäneliöinen persläpi, mutta minulle sekin on askel parempaan suuntaan. Olen siirtynyt toisen vangin kanssa jakamastani kymmenen neliön sellistä kuuden kämppäkaverin seuraksi koevapauteen ja sieltä edelleen viidenkymmenen neliön asuntoon, jota voin vihdoin kutsua omakseni.

Olen kaksikymmentäkuusivuotias, ja tämä on ensimmäi-

nen kerta, kun asun virallisesti missään yksin. Se on yhtä aikaa sekä pelottavaa että vapauttavaa.

En tiedä, onko minulla varaa tähän paikkaan vielä kuu-kauden päästä, mutta aion ainakin yrittää. Vaikka se tarkoittaisi, että joudun hakemaan töitä joka ainoasta yrityksestä, jonka ohi satun kulkemaan.

Ei omasta asunnosta voi haittaakaan olla, kun esitän pyyntöni Landryille. Asunto vain osoittaa, että olen nyt itsenäinen. Vaikka joutuisinkin kamppailemaan itsenäisyydestäni.

Kissanpentu pyrkii pois sylistäni, joten lasken sen olohuoneen lattialle. Se tallustelee ympäriinsä kutsuen niitä, jotka jätti taakseen alakertaan. Tunnen piston rinnassani seuratesani kuinka se koluaa nurkkia etsien pakotietä. Tietä kotiin, takaisin emon ja sisarusten luo.

Pentu näyttää ihan pieneltä kimalaiselta tai joltakin Halloween-naamiaisasuiselta mustine ja oransseine laikkuineen.

»Minkähän nimen me keksisimme sinulle?»

Tiedän jo, että pentu ei saa nimeä vielä seuraavaan pariin päivään sillä välin kun mietin asiaa. Otan nimet vakavasti. Edellisellä kerralla kun olin vastuussa jonkin nimeämisestä, suhtauduin siihen vakavammin kuin olin koskaan suhtautunut mihinkään. Tosin se saattoi johtua siitäkin, että minulla ei ollut muutakaan tekemistä kuin miettiä vauvalle nimeä koko sen ajan, kun istuin sellissä ja odotin lasta.

Valitsin Diemin, koska tiesin, että sillä sekunnilla kun pääsisin pois vankilasta, palaisin tänne ja tekisin kaikkeni löytääkseni tyttärenteni.

Ja tässä minä nyt olen.

Carpe Diem.

2. LUKU

Ledger

Olen juuri pysäköimässä avolavaani kujalle baarin taakse, kun huomaan, että oikean käteni kynsissä on kynsilakkaa. *Paska*. Unohdin leikkineeni pukeutumisleikkejä nelivuotiaan kanssa eilen illalla.

Onneksi violetti sopii työpaitani väriin.

Roman heittelee jätösakkeja roskalavalle, kun nousem autosta. Hän huomaa kädessäni olevan lahjakassin ja ojentaa kättään sitä kohti, koska tietää sen olevan hänelle. »Anna kun arvaan. Kahvimuki?» Hän kurkistaa kassiin.

Se on kahvimuki. Niin kuin aina.

Roman ei kiitä. Niin kuin ei koskaan.

Emme ikinä puhu raittiudesta, jota nämä mukit symboloivat, mutta ostan hänelle yhden joka perjantai. Tämä on yhdeksäskymmeneskuudes.

Minun pitäisi varmaankin lopettaa kahvimukien ostaminen, koska Romanin koko asunto pursuaa niitä, mutta olen jo vinyt leikin liian pitkälle lopettaakseni tähän. Hän on ollut melkein sata viikkoa raittiina, ja sadannen viikon muki on

odotellut kaapissani jo jonkin aikaa. Se on Denver Broncosin muki. Hänen inhokkijoukkueensa.

Roman viitto kohti baarin takaovea. »Sisällä on yksi pariskunta, joka häiritsee muita asiakkaita. Heitä kannattaa varmaan pitää vähän silmällä.»

Kummallista. Yleensä meidän ei tarvitse sietää riehakkaita asiakkaita vielä tähän aikaan illasta. Kello ei ole vielä edes kuutta. »Missä he istuvat?»

»Jukeboksen vieressä.» Romanin katse osuu käteeni. »Hie-not kynnet.»

»Eivätkö olekin?» Nostan kättäni ja heiluttelen sormia. »Aika hyvin nelivuotiaalta.»

Avaan takaoven baariin, jossa Ugly Kid Joe teurastaa parhaillaan lempibiisiäni.

Ei kai sentään...

Kävelen keittiön poikki salin puolelle ja näen heidät välittömästi jukeboksen ylle kumartuneina. Astelen ääneti heidän luokseen ja huomaan naisen näppäilevän samat neljä numeroa koneeseen yhä uudelleen ja uudelleen. Kurkistan jukeboksen näyttöä pariskunnan olkapäiden ylitse heidän kikatellessaan kuin pahankuriset vekarat. »Cat's in the cradle» on ohjelmoitu soimaan kolmekymmentäkuusi kertaa putkeen.

Rykäisen. »Onko tuo teistä hauskaa? Pakottaa minut kuuntelemaan samaa biisiä tuntikaupalla?»

Isä kiepahtaa ympäri kuullessaan ääneni. »Ledger!» Hän nykäisee minut syliinsä. Isä haisee oluelle ja moottoriöljylle. Ja ehkä vähän limelle? *Ovatko he humalassa?*

Äiti perääntyy kauemmas jukeboksen luota. »Yritimme vain korjata tilanteen. Emme me tätä tehneet.»

»Ette varmaan.» Halaan äitiä.

Vanhempani eivät koskaan ilmoita tulostaan. He vain tulla tupsahtavat, jäävät päiväksi tai pariiksi ja huristavat taas tiensä matkailuvaunullaan.

Heidän ilmestymisensä paikan päälle humalassa on kylläkin uutta. Vilkaisten olkani ylitse Romania, joka on siirtynyt baaritiskin taakse. Osoitan vanhempiani. »Teitkö sinä tämän heille, vai tulivatko he tänne tuossa kunnossa?»

Roman kohauttaa olkapäitään. »Vähän molempia.»

»Tänään on meidän hääpäivämme», äiti selittää. »Me juhlistamme sitä.»

»Toivottavasti ette ajaneet tänne itse.»

»Emme ajaneet», isä vastaa. »Automme on matkailuvaunun kanssa vuosihuollossa, joten tulimme kimppakyydillä.» Hän taputtaa poskeani. »Halusimme tavata sinut, mutta olemme odotelleet täällä jo kaksi tuntia ja nyt me lähdemme, koska meillä on nälkä.»

»Tämän takia teidän pitäisi ilmoittaa, kun olette tulossa kaupunkiin. Minulla on omakin elämä.»

»Muistitko hääpäivämme?» isä kysyy.

»Se pääsi unohtumaan. Sori.»

»Minähän sanoin», isä sanoo äidille. »Alapa kaivaa tasukuasi, Robin.»

Äiti etsii taskustaan kymppin setelin ja ojentaa sen hänelle.

He lyövät vetoa lähestulkoon kaikesta. Minun rakkauselämästäni. Mitä lomareissuja muistan. Joka ainoasta futispelistä, jonka olen ikinä pelannut. Toisaalta olen melko varma, että he ovat ojentaneet toisilleen täsmälleen saman kymppin setelin kaikkien näiden vuosien ajan.

Isä nostaa tyhjää lasiaan ja ravistelee sitä. »Käypä hake-
massa meille uudet lasilliset, baarimikko.»

Otan hänen lasinsa. »Miten olisi jäävesi?» Jätän heidät
jukeboksin luo ja suuntaan tiskin taakse.

Olen kaatamassa vettä kahteen puhtaaseen lasiin, kun
sisään astuu jotenkin eksyneen oloinen nuori nainen. Hän
katselee ympärilleen kuin olisi täällä ensimmäistä kertaa, ja
kun hän näkee tiskin toisen päädyn olevan tyhjä, hän suun-
taa sinne.

Tuijotan naista, kun hän kävelee baaritiskin kulmalle. Tui-
jotan häntä niin tiiviisti, että lasit vuotavat ylitse ja vettä valuu
kaikkialle. Nappaan pyyhkeen ja pyyhin aiheuttamani sotkun.
Kun vilkaisen äitiä, hänkin katsoo naista. Sitten minua. Ja
sitten taas naista.

Voi paska. Se tästä vielä puuttuu, että äiti yrittää parittaa
minua asiakkaan kanssa. Hän tekee sitä ihan riittämiin sel-
vinkin päin, joten en uskalla edes ajatella, miten kovasti hän
yrittäisi parin paukun jälkeen. Minun on saatava vanhempani
ulos täältä.

Vien heille vesilasilliset ja ojennan äidille luottokorttini.
»Käykää minun piikkiini Jake's Steakhouseessa syömässä päi-
vällistä. Ja kävelkää sinne, niin selviätte matkalla edes vä-
hän.»

»Voi kun sinä olet kiltti.» Äiti painaa suurieleisesti käden
rinnalleen ja katsoo isään. »Benji, me onnistuimme niin hie-
nosti hänen kanssaan. Mennään juhlimaan vanhemmuut-
tamme hänen luottokortillaan.»

»Teimme todella hyvää työtä», isä myöntää. »Meidän pi-
täisi tehdä lisää lapsia.»

»Vaihdevuodet, kultaseni. Muistatko, kuinka vihasin sinua kokonaisen vuoden?» Äiti tarttuu käsilaukkuunsa, ja he lähtevät vesilasit käsissään.

»Meidän pitäisi ottaa välikyljyspihvit, kun hän kerran tarjoaa», isä mutisee matkalla ulos.

Huokaan helpotuksesta ja palaan tiskin taakse. Nainen istuu ääneti kulmassa kirjoittamassa muistikirjaan. Romania ei näy, joten oletan, että hän ei ole vielä ottanut naisen tilausta.

Teen sen ilomielin itse.

»Mitä saisi olla?» kysyn naiselta.

»Vesi ja kevytkokis, kiitos.» Hän ei nosta katsettaan, joten peräännyn hakemaan hänen tilauksensa. Hän kirjoittaa vieläkin muistikirjaansa, kun palaan juomien kanssa. Yritän nähdä edes vilaukselta, mitä nainen kirjoittaa, mutta hän sulkee kirjan ja kohottaa katseensa. »Kiit...» Hän vaikenee kesken sanan ja vain mutisee lopun: »...os», ja tyrkkää pillin suuhunsa.

Nainen vaikuttaa hermostuneelta.

Haluaisin kysellä häneltä kaikenlaista, kuten mikä hänen nimensä on ja mistä hän on kotoisin, mutta tämän paikan omistajana olen vuosien saatossa oppinut kantapään kautta, että liiallinen yksinäisten asiakkaiden jututtaminen saattaa helposti johtaa keskusteluun, josta on työlästä päästä eroon.

Toisaalta useimmat tänne tulijat eivät herätä kiinnostustani samalla tavalla kuin tämä nuori nainen. Viittaa kohti hänen lasejaan ja kysyn: »Odotatko seuraa?»

Nainen vetää molemmat juomat luokseen. »En. Janottaa vain.» Hän rikkoo katsekontaktimme ja nojautuu tuolissaan taaksepäin samalla kun vetää muistikirjan lähemmäs ja keskittää kaiken huomionsa siihen.

Ymmärrän vinkin. Kävelen tiskin toiseen päähän ja annan hänelle omaa rauhaa.

Roman palaa keittiöstä ja nyökkää naisen suuntaan. »Kuka hän on?»

»En tiedä, mutta hänellä ei ole sormusta, joten ainakaan hän ei ole sinun tyyppiäsi.»

»Heko heko.»

3. LUKU

Kenna

*S*cotty-kulta,
sen vanhan kirjakaupan tilalle on tullut baari.
Eikö ole uskomatonta?

Mitähän he tekivät sille sohvalle, jolla meidän oli tapana istua sunnuntaisin?

Tämä koko kaupunki on kuin yksi suuri Monopolin pelilauta, jonka joku laittoi aivan uuteen uskoon sinun kuolemasi jälkeen.

Mikään ei ole enää ennallaan. Kaikki tuntuu vieraalta. Olen kävellyt viimeiset pari tuntia ympäri keskustaa tustumassa tähän kaupunkiin. Olin matkalla ruokakauppaan, kun näin penkin, jolla meillä oli tapana syödä jäätelöä. Istuuduin ja jäin seuraamaan ohikulkijoita joksikin aikaa.

Ihmiset täällä vaikuttavat niin huolettomilta. He vain käveleksivät ympäriinsä sen näköisinä kuin heidän maailmansa olisi oikeinpäin – kuin he eivät olisi horjahtamaisillaan jalkakäytävältä ja putoamaisillaan taivaaseen. He

vain siirtyvät hetkestä toiseen, edes tiedostamatta ilman lapsiaan kuljeskelevia äitejä.

Minun ei varmaankaan pitäisi olla baarissa, varsinkaan heti ensimmäisenä iltanani täällä. Ei sillä, että minulla olisi mitään alkoholiongelmaa. Se yksi hirvittävä yö oli poikkeus. Mutta en todellakaan haluaisi vanhempiesi saavan selville, että piipahdin baarissa matkalla heidän luokseen.

Minä luulin, että tällä paikalla olisi yhä kirjakauppa, ja kirjakaupoissa myydään yleensä kahvia. Olin niin pettynyt, kun kävelin sisään, koska minulla on ollut pitkä päivä istuessani ensin bussissa ja sitten vielä taksissa. Olin toivonut saavani jotain kofeiinipitoisempaa kuin kevyt-kokista.

Ehkä tässä baarissa saa kahviakin. En ole vielä kysynyt.

Minun ei varmaankaan pitäisi kertoa tätä, mutta lupaan, että ymmärrät miksi tein niin kun luet tämän kirjeen loppuun. Minä suutelin kerran vanginvartijaa.

Jäimme kiinni, ja hän sai siirron eri yksikköön, ja tunsin syyllisyyttä kun hän joutui vaikeuksiin minun vuokseni. Mutta hän puhui minulle kuin oikealle ihmiselle eikä pelkälle numerolle tilastoissa, ja vaikka en ollutkaan kiinnostunut hänestä, tiesin, että hän oli kiinnostunut minusta, joten kun hän kumartui suutelemaan minua, minä vastasin suudelman. Se oli vain minun tapani kiittää, ja hän taisi tietää sen, mutta se ei tuntunut vaivaavan häntä. Sinun kosketuksestasi oli kulunut jo kaksi vuotta, joten kun hän painoi minut seinää vasten ja tarttui tiukasti vyötärööni, kuvittelin, että olisin tuntenut enemmän.

Minua suretti huomata, etten tuntenut.

»Mestari-teos menetyksestä ja toivosta, surusta ja anteeksiannosta ja siitä kuinka rakkauden voima voi parantaa.»

– Popsugar

»Täynnä tunteita ja kauniisti kokoon punottu.»

– New York Post

»Sydäntäsärkevä mutta silti toiveikas.»

– The Nerd Daily

Vankilasta vapauduttuaan Kenna Rowan palaa kaupunkiin, jossa tuhosi elämänsä. Mukanaan hänellä on vain muistot menetetyistä rakkaudesta ja toive saada vihdoinkin olla äiti pienelle tyttärelleen. Ainoa, joka suostuu edes puhumaan Kennalle, on baarinpitäjä Ledger: viimeinen mies maan päällä, jonka kanssa Kennan kannattaisi pitää yhtä. Voiko uuden tulevaisuuden rakentaa silkalle toivolle ja rakkaudelle?

»Intiimi ja ajoittain tuskallisen todentuntuinen; lukukokemus vailla vertaa.»

– Harlequin Junkie

»Täysosuma.»

– Kirkus Reviews

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-49577-3